

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného, ve věci

žalobce

M. J.
bytem ...

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, č. j. MHMP-1473894/2017/O4/Zz,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru dopravy (dále jen „ÚMČ Praha 5“), ze dne 10. 2. 2016,

sp. zn. 9580/2016/ODP/MM, jímž bylo žalobci zamítnuto povolení umístění pevné překážky na komunikaci.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 16. 11. 2015 zaslal žalobce ÚMČ Praha 5 žádost o vydání povolení k umístění pevné překážky na pozemní komunikaci ve smyslu § 29 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalobce uvedl, že je vlastníkem jedné ze dvou sousedících garáží v ulici Na Václavce. Na základě žádosti předchozího majitele garáže byla dne 29. 5. 2014 schválena instalace vodorovného dopravního značení V12a před prostorem obou sousedících garáží. Mezi značením je tak v současnosti prostor o velikosti několika málo metrů, který slouží jako malé parkovací stání. V prostoru mezi značením nicméně opětovně parkují auta běžné velikosti, která tak žalobci brání v bezpečném výjezdu a výhledu do vozovky. Žalobce se snažil situaci řešit domluvou s ostatními účastníky provozu, příp. dokonce přivoláním příslušníků Městské policie hl. m. Prahy. Vzhledem ke značné fluktuaci parkujících osob ale tento postup nepřispěl ke zlepšení situace. Žalobce proto podal žádost o umístění dvou pevných překážek ohraničujících prostor mezi vodorovným značením, které by byly pro případ výjimečných situací plně demontovatelné.
4. Dne 10. 2. 2016 zaslal ÚMČ Praha 5 žalobci nesouhlasné vyjádření s umístěním navržených pevných překážek. Uvedl, že zákaz stání vozidel před vjezdem do garáží vyplývá již ze zákona (§ 27 odst. 1 písm. n) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „zákon o silničním provozu“) v daném případě je navíc zdůrazněn umístěním vodorovných značení V12a, mezi nimiž je legální prostor k zaparkování o velikosti cca 4m (tzn. vhodný pro menší vozidla). Pokud však některá vozidla přesto brání vjezdu a výjezdu do garáží, je nutno situaci řešit skrze Městskou policii, příp. Policii ČR, aby prováděla zvýšenou kontrolu dodržování předpisů. Konstatoval, že neukáznenost řidičů není důvodem pro instalaci pevných překážek v místních komunikacích. Zároveň žalobce informoval, že v roce 2016 bude rozšířen projekt parkovacích zón v hl. m. Praze i na území Městské části Praha 5, a to i na ulici Na Václavce.
5. Žalobce se proti rozhodnutí ÚMČ Praha 5 dne 18. 3. 2016 odvolal. K přípustnosti odvolání uvedl, že přestože ÚMČ Praha 5 označil své rozhodnutí jako „vyjádření“, v souladu s odbornou literaturou se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), proti němuž je přípustné odvolání dle § 81 odst. 1 správního řádu. Odvolání pak žalobce odůvodnil skutečností, že v rozhodnutí absentuje jakékoliv zmínka o tom, jak se ÚMČ Praha 5 vypořádal se stanoviskem Policie ČR či zda si takové stanovisko vůbec vyžádal. Žalobce rovněž namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť prostor mezi vodorovným značením V12a ve skutečnosti nečiní cca 4m ale méně než 3m, což je velikost parkovacího stání, která není dostačující i pro většinu malých městských automobilů. Instalace sklopných překážek by dle názoru žalobce zabránila každodennímu porušování zákona a zároveň zamezila zbytečným nákladům příslušníků Městské policie hl. m. Prahy. Žalobce poukázal i na skutečnost, že parkovací zábrany jsou umístěny i před samotnou budovou ÚMČ Praha 5, kdy důvodem je právě neukáznenost řidičů.
6. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 8A 87/2017-29-31, byla žalovanému uložena povinnost o žalobcově odvolání rozhodnout do 30 dnů od právní moci rozsudku. O odvolání bylo rozhodnuto dne 19. 9. 2017, kdy žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí ÚMČ Praha 5 potvrdil, neboť dopěl k závěru, že prvoinstanční orgán zjistil přesný a skutečný stav věci.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval, že ÚMČ Praha 5 nesouhlasil s umístěním z důvodu již platných zákazů stání vyplývajících ze zákona a instalace vodorovného značení V12a a uvedl, že byla zohledněna dopravní situace v ulici Na Václavce, kdy manipulace se sklopnou překážkou a z toho vyplývající pohyb osob ve vozovce by mohl

být zdrojem kolizních situací. Žalovaný následně osvětlil, že sklopná zábrana je ÚMČ Praha 5 považována za dopravní zařízení, k němuž se vydává stanovení, ÚMČ Praha 5 proto ve věci vydal pouze nesouhlasné stanovisko a nikoli rozhodnutí o nepovolení. Co se týká samotného přezkumu prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný odkázal na znění § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a nakonec konstatoval, že rozhodnutí o zamítnutí bylo vydáno z důvodu přípravy a realizace zón placeného stání na území hl. m. Prahy, kdy ÚMČ Praha 5 postupoval v souladu s usnesením Rady hl. m. Prahy č. 2472 ze dne 9. 9. 2014, kterým byly schváleny „Zásady pro zřizování zón placeného stání na území MČ Praha 5“. Uvedl rovněž, že příslušný silniční správní úřad navíc k realizaci tohoto projektu vydal dne 8. 6. 2016 opatření obecné povahy.

II.

Argumentace účastníků

8. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Zásadním nedostatkem je dle žalobce nesrozumitelnost rozhodnutí a nedostatky odůvodnění, čímž je rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí se navíc nijak nevypořádalo s namítanou procesní vadou spočívající v opomenutí vyžádat si závazné stanovisko Policie ČR v souladu s § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Nezákonnost žalobce spatřuje v tom, že žalovaný i orgán prvního stupně nesprávně zjistili skutkový stav, což vedlo k zamítnutí žalobcovy žádosti. Správní orgán I. stupně navíc dle názoru žalobce překročil meze správního uvážení, neboť nerozhodoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, tj. ve skutkově podobných případech obdobně.
9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že ÚMČ Praha 5 ve svém vyjádření z 10. 2. 2016 žalobce informoval o tom, že jeho žádost o povolení instalace pevné překážky bude zamítnuta pro nesouhlas s jejím umístěním a informoval žadatele o projektu parkovacích zón. Připomněl příčiny nečinnosti, kterými byla mj. skutečnost, že žalovaný do 1. 9. 2017 neobdržel veškerou spisovou dokumentaci. Rozhodnutí o odvolání bylo proto vydáno až na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 8A 87/2017-29-31.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. K tomu soud konstatuje, že za nesrozumitelné je třeba považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku např. nelze zjistit, jak bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný, či dokonce např. nelze rozeznat co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení nebo kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003). S ohledem na to soud neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
12. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, soud konstatuje, že podle ustálené judikatury správních soudů lze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak již judikoval Vrchní soud v Praze (viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 [SJS 27/0; SP 27/1994]), z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitku účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal

za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Zároveň však zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost musí být vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů, či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Není proto přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

13. Dle § 68 odst. 3 se v odůvodnění uvedou důvody výroky nebo výroky rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. Úvodem musí soud podotknout, že napadené rozhodnutí trpí jistou nejasností. Žalovaný v rámci rekapitulace zopakoval důvody, které vedly k zamítavému rozhodnutí ÚMČ Praha 5, zároveň ale uvedl, že „Bylo také zohledněno i zajištění bezpečnosti a plynulosti na komunikaci na Václavce, kde je vedena autobusová linka PID, manipulace se sklopnou překážkou a z toho vyplývající pohyb osob ve vozovce by mohly být zdrojem kolizních situací.“ Jakkoliv se tento závěr jeví jako relevantní, soud podotýká, že správní orgán prvního stupně toto ve svém rozhodnutí vůbec neuvedl. Podstata odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného tak spočívá pouze v citaci § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a konstatování, že ÚMČ Praha 5 rozhodl, tak jak rozhodl, z důvodu přípravy a realizace zón placeného stání (tzv. modrých zón). Soud se ztotožňuje se závěrem žalobce, že to samo o sobě nelze považovat za dostatečný důvod k potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť ten své rozhodnutí na problematice modrých zón vůbec nepostavil. O realizaci modrých zón ÚMČ Praha 5 žalobce pouze informoval s tím, že tímto způsobem bude regulován počet parkujících vozidel na místní komunikaci, což potenciálně může vést ke zlepšení parkovací situace v ulici Na Václavce.
15. I přes tyto výhrady je však nutno podotknout, že správní řízení tvoří jeden celek. Z napadeného rozhodnutí lze dovodit, že se žalovaný ztotožnil se závěry, ke kterým dospěl prvoinstanční správní orgán. Soud tedy v tomto případě vyšel také z prvoinstančního rozhodnutí, které je odůvodněno srozumitelným způsobem.
16. Žádosti žalobce prvoinstanční orgán nevyhověl s odůvodněním, že neukáznenost řidičů nemá být řešena umístěním pevných překážek na místní komunikaci, ale skrze Městskou policii, příp. Policii ČR.
17. Dle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.
18. Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že na umístění pevné překážky není právní nárok. Povolení umístění je na správním uvážení správního orgánu. Podle ustálené judikatury správních soudů i správní uvážení správního orgánu podléhá soudnímu přezkumu. Soudní přezkum je však omezen na otázky, zda správní orgán nezneužil správní uvážení, zda jeho

meze nepřekročil a zda nejde o libovůli či jiné porušení ústavního pořádku (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 A 25/2002-42).

19. Takové vady však soud v rozhodnutí žalovaného a prvoinstančního správního orgánu neshledal. Prvoinstanční rozhodnutí se pohybuje v mezích zákona a žalobci bylo přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč správní orgán s umístěním pevných překážek nesouhlasí. Podle názoru prvoinstančního orgánu má být problém nezákonného parkování řešen individuálně vůči jednotlivým přestupcům městskou policií. Žalovaný k tomu, byť poněkud nejasně v části rekapitulace prvoinstančního rozhodnutí, dodal, že pevná překážka by bránila bezpečnosti a plynulosti provozu na komunikaci. Oba uvedené důvody jsou podle soudu relevantní a v mezích správního uvážení správních orgánů. Soud považuje v dané věci také za podstatné, že proti druhému důvodu žalobce v žalobě konkrétní argumenty nevznáší.
20. Žalobce dále uvádí, že skutečná vzdálenost mezi vodorovným značením není 4 m, ale pouze necelé 3 m a toto dokládá řadou fotografií založených ve správním spise. Tato otázka však není pro rozhodnutí v dané věci určující. Řízení nebylo vedeno k otázce, zda v daném prostoru je možno legálně parkovat, ale o umístění pevné překážky na komunikaci. V tomto ohledu tedy není přesná šíře prostoru mezi vodorovným značením V12a zásadní. Jak vyplývá z prvoinstančního rozhodnutí, tak prvoinstanční orgán sice tuto šíři zmiňuje, ale nejedná se o okolnost, která by byla podstatná pro jeho rozhodnutí. Rozhodnutí je založeno na tom, že neukázněnost řidičů má být řešena policií, a nikoliv instalací pevných překážek. Případná chyba v této otázce tedy nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
21. K poukazu na sklopné pevné překážky před Úřadem městské části Praha 5 lze uvést, že je soud nepovažuje za případ zcela srovnatelný s případem žalobce. V tomto případě jsou pevné překážky použity na široké vozovce u zákazu kolmého stání. Žalobce se však domáhá umístění pevných překážek u zákazu podélného stání na užší komunikaci. Ani v tomto tedy nelze spatřovat zakázanou libovůli správního orgánu.
22. Soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal, že by správní orgány překročily meze nebo jinak zneužily své správní uvážení.
23. Soud se dále zabýval namítanou procesní vadou spočívající v nevyžádání stanoviska Policie ČR. Žalobce namítal, že v daném řízení mělo být v souladu s výše uvedeným ustanovením § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích vyžádáno a vypořádáno stanovisko Policie ČR.
24. Ačkoliv ze správního spisu skutečně nevyplývá, že by bylo o stanovisko Policie ČR požádáno, soud konstatuje, že i kladné stanovisko v této věci by nic nezměnilo na skutečnostech, pro které orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl. Pouze pokud by orgán prvního stupně chtěl žádosti žalobce vyhovět, bylo by ve smyslu § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nezbytné vypořádat se i se závazným stanoviskem Policie ČR. Dle názoru soudu se nicméně nejví v souladu se zásadou hospodárnosti správního řízení požadovat vydání stanoviska i v situacích, kdy silniční správní úřad dospěje k závěru, že žádosti nevyhoví. Pro tento závěr soudu navíc svědčí i dikce předmětného ustanovení zákona, z níž nevyplývá povinnost silničního správního úřadu vyžádat si závazné stanovisko vždy, když bude požádán o povolení umístění pevné překážky, ale pouze získat souhlas Policie ČR, pokud bude chtít povolit umístění takové překážky.
25. I tuto námitku žalobce proto nelze považovat za důvodnou.
26. Závěrem soud podotýká, že vnímá problémy, které jsou žalobci způsobovány neukázněnými řidiči. V daném řízení se však žalobce domáhal umístění pevných překážek na pozemní komunikaci. Umístění pevné překážky, která je podstatným zásahem do podmínek provozu na pozemní komunikaci, je na správním uvážení příslušného správního orgánu. Jak bylo vysvětleno výše, správní orgány nevybočily z mezí svého správního uvážení takovým způsobem, aby to založilo nezákonnost rozhodnutí. Lze sice souhlasit se žalobcem, že šíře

parkovacího místa 3m prakticky vylučuje, aby na tomto místo legálně parkovalo jakékoliv osobní vozidlo, ale tato okolnost neznamena, že nevyhovění žádosti o umístění pevné překážky na vozovku představuje porušení právních předpisů a práv žalobce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
28. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2019

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu